

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ณัฐกฤตา คงรัตน์¹, ทับทิมทอง กอบัวแก้ว²

สาขาวิชาการออกแบบการเรียนการสอนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา^{1,2}

E-mail: geptfile@gmail.com¹, tubtimthong.ko@ssru.ac.th²

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง และ 3) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางช้างวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 30 คน โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม ที่มีห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม เครื่องมือวิจัยได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ t-test E_1/E_2 และค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.33/83.75 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น ซึ่งได้ว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.6279 สูงกว่าเกณฑ์ 0.50 แสดงว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้และมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น 0.6279 หรือคิดเป็นร้อยละ 62.79

คำสำคัญ : แบบฝึกทักษะการเขียน, ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

Development of English Writing Skill Exercises for Communication by Using Self-Directed Learning Process for Mathayomsuksa 2 Students

Nutakrita Kongrat¹, Tubtimthong Korbuakaew²

Instructional Design, Suan Sunandha Rajabhat University^{1,2}

E-mail: geptfile@gmail.com¹, tubtimthong.ko@ssru.ac.th²

ABSTRACT

The purpose of this research were to: 1) develop of English writing skill exercises for communication by using self-directed learning process for mathayomsuksa 2 students 2) compare academic achievement before and After learning with English writing skill exercises for communication by using self-directed learning process and 3) study the effectiveness index of learning management with English writing skills exercises for communication using self-directed learning process. The sample of this study consisted of 30 Mathayom suksa 2 students at Bangsaiywiththaya School Phra Nakhon Si Ayutthaya Province. They were selected by cluster random sampling by using the classroom as a random unit. The research instrument used for data collection were English writing skill exercise, learning management plan and the achievement test. The statistics used for data analysis included mean, standard deviation, t-test percentage, E_1/E_2 and effectiveness index (E.I.). It was found that the efficiency of English writing skill exercises for communication by using self-directed learning process was 87.33/83.75, which was more effective than the criteria set out at 80/80. The results of comparing the academic achievement before and after study showed that the posttest score was significantly higher than before studying at the .05 level. Index of effectiveness of learning management with English writing skills exercises, it was indicated that the effectiveness index was 0.6279, higher than the criteria of 0.50, indicating that the learner developed learning and writing skills English for communication increased by 0.6279, or 62.79 percent.

Keywords: Writing Skill Exercise, English for Communication, Self-Directed Learning Process

บทนำ

สังคมโลกในยุคปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น ซึ่งสังคมในศตวรรษที่ 21 ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่สำคัญของโลก เพราะมนุษยชาติทุกวันนี้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรงหรือผ่านสังคมเครือข่ายในการจัดการศึกษาด้านภาษาอังกฤษนั้นเป็นการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาของผู้เรียน เช่น ด้านการอ่านและการเขียนให้ดีขึ้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและพยายามให้มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (อรรชนีดา หวานคง, 2559) ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษถูกบรรจุลงในหลักสูตรของโรงเรียนต่าง ๆ ในประเทศไทย นักเรียนไทยถูกสอนและพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (พิชญานภา กาหลง, 2559) ในบรรดาทักษะทั้ง 4 สัจจิตรา สิงการ (2555) ได้กล่าวว่า ทักษะทางการเขียนถือเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและถ่ายทอดความคิดไปยังผู้อื่น อีกทั้งการเขียนยังเป็นทักษะที่ยุงยากและซับซ้อน เนื่องจากผู้เรียนจำเป็นต้องถ่ายทอดความคิดผ่านสื่อทางการเขียน คือ คำศัพท์ และการเรียบเรียงคำศัพท์เหล่านั้นให้เป็นประโยค และต้องคำนึงถึงความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ อีกด้วย ถึงแม้ว่านักเรียนไทยจะเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลากว่าทศวรรษ แต่ผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 ปีการศึกษา 2561 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน), 2561) พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนระดับประเทศเท่ากับ 29.45 และ 31.41 ตามลำดับ ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำกว่า 50% ปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษยังเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จินตนา ทอง

เรื่อง (2551) กล่าวว่า ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นเพราะนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนขาดทักษะการเขียน การจดจำ ขาดความเข้าใจในการใช้ไวยากรณ์ การใช้คำชนิดต่าง ๆ ขาดทักษะการเขียนประโยคและการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น และสุเพ็ญพรรณ ลับโกษา (2553) ชี้ถึงสาเหตุหลายประการที่ทำให้การเขียนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากการสอนเขียนให้กับผู้เรียนเป็นภาษาต่างประเทศมักถูกมองข้าม ลักษณะสำคัญของการสอนเขียนในปัจจุบันยังคงเน้นการสร้างประโยคเดี่ยวเพื่อฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ เน้นการใช้ตัวอย่างบทเรียนมากำหนดให้ผู้เรียนเขียนตาม เพราะการที่ผู้เรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ สำนวน การเรียบเรียงความคิดในการเขียนอย่างจำกัด ทำให้การสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนเป็นอุปสรรคและยากที่จะสื่อสารได้ตรงกัน จะเห็นได้ว่าการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเป็นปัญหาใหญ่ระดับชาติดังที่กล่าวมาข้างต้นและจากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้ทำการสอนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ก็ยังพบปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนบางชัยวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญเช่นกัน จากผลการทดสอบระดับชาติ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ประจำปีการศึกษา 2559 2560 และ 2561 มีผลการทดสอบ O-Net คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 27.66 27.06 และ 33.69 ตามลำดับ (โรงเรียนบางชัยวิทยา, 2561) ถือว่าเป็นคะแนนเฉลี่ยที่มีค่าอยู่ในระดับต่ำ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยให้ความสำคัญต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและนำเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น และวิธีที่จะฝึกทักษะทางภาษาให้ได้ผลดีวิธีหนึ่งได้แก่ การฝึกด้วยแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นสื่อในการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความแม่นยำ คล่องแคล่วในแต่ละทักษะ สามารถใช้เป็น

เครื่องมือประเมินทักษะของผู้เรียนได้ นันทน์ภัส จอมหงส์พิพัฒน์ (2552) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดฝึกหรือแบบฝึกทักษะไว้ว่า เป็นส่วนช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาเพราะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำ ๆ ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น ลดปัญหาด้านความแตกต่างระหว่างบุคคลและช่วยให้นักเรียนมีทักษะทางภาษาที่คงทน นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนสิ่งที่เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนและสำหรับสังคมโลกปัจจุบัน ซึ่งเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ที่มีองค์ความรู้ใหม่ ๆ เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและสามารถเผยแพร่ไปอย่างรวดเร็วด้วยเทคโนโลยีการสื่อสารที่ก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ปัจจุบันต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เพราะโลกไร้พรมแดนในยุคนี้ความสามารถที่สำคัญที่สุดคือการเรียนรู้ ผู้เรียนเป็นผู้ค้นหา แสวงหาและสร้างความรู้ด้วยตนเอง ที่เรียกว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-directed learning) ที่ผู้เรียนต้องมีความรับผิดชอบในการวางแผน การปฏิบัติและการประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง ผู้เรียนจะต้องมีลักษณะนี้อยู่ในสถานการณ์การเรียนรู้และสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้และทักษะที่เกิดจากการเรียนจากสถานการณ์หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์หนึ่งได้ (Knowles, 1975; Griffin, 1983) จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าวจึงมีความสนใจและได้ทำการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ขึ้นเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองที่พัฒนาขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหาในรายวิชาภาษาอังกฤษ รหัส อ22101 สาระสำคัญ คือ ผู้เรียนสามารถเขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่าง ๆ เช่น กิจกรรมและประสบการณ์ของตนเองพร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม โดยเน้นทักษะการเขียนซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญ

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 ห้อง ๆ ละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 90 คน โรงเรียนบางซ้ายวิทยา อำเภอบางซ้าย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา นักเรียนแต่ละห้องประกอบด้วย นักเรียนที่มีผลการเรียนทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน คละกัน ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 ได้มาโดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ที่ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม โดยสุ่มมา 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น (Independent Variables)

ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและดัชนีประสิทธิผลการเรียน

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบหนึ่งกลุ่มสอบก่อนและสอบหลัง โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยทั้งหมด 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ทำการศึกษาความรู้ แนวคิด ทฤษฎี จากหนังสือ ตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทำการวิเคราะห์ เนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยศึกษา รายละเอียดของหลักสูตรสถานศึกษา รายวิชา ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากนั้นนำมากำหนด เป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมและแบ่งเนื้อหาให้ เหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม ตาม กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสร้างเครื่องมือ

นำผลการศึกษาความรู้ แนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ข้างต้นมาสร้างเครื่องมือที่ใช้ประกอบการวิจัย ประกอบด้วย

1.แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยวิเคราะห์จากหลักสูตร สถานศึกษา วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 เรื่อง ได้แก่ เรื่องที่ 1 Myself เรื่องที่ 2 My family เรื่องที่ 3 My friend เรื่องที่ 4 My school เรื่องที่ 5 My hobby เรื่องที่ 6 My holiday เรื่องที่ 7 My favorite sport และเรื่องที่ 8 My dream

2.แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ ด้วยตนเอง จำนวน 8 แผน สอดคล้องกับการใช้แบบฝึก ทักษะการเขียนฯ ที่สร้างขึ้น 8 เรื่อง โดยออกแบบ กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองในแผนการจัดการ เรียนรู้ในแต่ละแผนตามแนวคิดของ Grow (1991) หรือ ที่เรียกว่า รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง (staged self-directed learning model: SSDL) ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นแนะนำ (Dependent: Authority coach) ครูแนะนำโดยการชักจูงผู้เรียนด้วยการบรรยาย หรือให้ลองฝึกหัด

ขั้นที่ 2 ขั้นสร้างแรงจูงใจ (Interested: motivator guide) ครูจูงใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความอยากเรียนรู้ ด้วยตนเอง โดยแจ้งเป้าหมายของการเรียนรู้และ กระบวนการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นอำนวยความสะดวก (Involved: facilitator) ผู้เรียนเรียนรู้โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียน การอภิปรายกลุ่มหรือจัดสัมมนา

ขั้นที่ 4 ขั้นเรียนรู้ด้วยตนเองและประเมินผล (Self-directed: Consultant, Delegation) โดยนักเรียนเรียนรู้ ด้วยการนำตนเอง ครูเป็นที่ปรึกษา ทำได้โดยการลองฝึกทำ แบบฝึกหัดด้วยตนเอง ประเมินตนเองโดยการตรวจสอบ จากเฉลยแบบฝึกหัด

ซึ่งใช้เวลาในการทดลอง รวม 8 คาบ คาบละ 50 นาที ไม่รวบคาบทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียน ดัง ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการ จัดการ เรียนรู้	แบบฝึกทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	จำนวนคาบ
	ทดสอบก่อนเรียน (Pretest)	1
1	เรื่องที่ 1 Myself	1
2	เรื่องที่ 2 My family	1
3	เรื่องที่ 3 My friend	1

4	เรื่องที่ 4	My school	1
5	เรื่องที่ 5	My hobby	1
6	เรื่องที่ 6	My holiday	1
7	เรื่องที่ 7	My favorite sport	1
8	เรื่องที่ 8	My dream	1
	ทดสอบหลังเรียน (Posttest)		1
รวม			10

ต่อมาจึงเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความตรงของเนื้อหา จากนั้นบันทึกผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ แล้วสรุปค่าดัชนีความสอดคล้อง พบว่า มีค่าระหว่าง 0.67 -1.00 อีกทั้ง ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุง แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ รหัส อ22101 ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทฤษฎี หลักการและแนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วสร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบ โดยศึกษาจากเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมเนื้อหาตามที่กำหนดไว้ แล้วสร้างแบบทดสอบวัดความรู้ เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ หลังจากนั้นจึงนำเสนอแบบทดสอบต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความตรงของเนื้อหา แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยปรับปรุงแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผ่านการเรียนวิชา อ22101 มาแล้ว จำนวน 30 คน จากนั้นจึงตรวจแบบทดสอบ แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ซึ่งผลการวิเคราะห์แบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ นี้ มีค่าความยากง่าย อยู่

ระหว่าง 0.25-0.94 และค่าอำนาจจำแนกมีค่าอยู่ระหว่าง 0.20-0.93 แล้วหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน 20 (KR-20) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.93 จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. แบบประเมินเพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 หัวข้อหลัก ได้แก่ 1) รูปเล่ม 2) เนื้อหา 3) การใช้ภาษา 4) รูปภาพประกอบ และ 5) เทคนิคการนำเสนอ และจำนวน 17 ข้อย่อย ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี หลักการและแนวทางในการสร้างแบบประเมิน โดยสร้างขึ้นตามแบบมาตราส่วน ประเมินค่า 5 ระดับ ถัดมานำแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความตรงของเนื้อหา แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง พบว่า แบบประเมินทุกข้อมีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 แล้วแก้ไขการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่พัฒนาขึ้นและนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีวิธีการดำเนินการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1.ชี้แจงให้กับกลุ่มตัวอย่างทราบเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.ทำการทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้น ใช้เวลา 1 คาบ (คาบละ 50 นาที) ตรวจให้คะแนนพร้อมบันทึกผล

3.ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น และให้กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้ด้วยตนเอง

โดยใช้แบบฝึกทักษะฯ ที่สร้างขึ้น เรื่องละ 1 คาบ รวมทั้งสิ้น 8 คาบ ซึ่งในระหว่างเรียน ผู้เรียนจะได้รับการประเมินผลระหว่างเรียนจากการทำกิจกรรมในแต่ละแบบฝึกทักษะฯ พร้อมบันทึกคะแนน

4. หลังจากกลุ่มตัวอย่างเรียนครบทุกเรื่อง จึงทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้น เป็นฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน ใช้เวลา 1 คาบ ตรวจให้คะแนนจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน พร้อมบันทึกคะแนน

5. นำข้อมูลคะแนนที่ประเมินผลจากการทำแบบฝึกทักษะในแต่ละสัปดาห์และคะแนนสอบหลังเรียนมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

6. นำคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์ ข้อมูลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และวิเคราะห์ข้อมูลการหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ทำการตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและความตรงเชิงเนื้อหาของแบบฝึกทักษะฯ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบประเมิน ที่ใช้การวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากแบบประเมินแบบฝึกทักษะฯ วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะฯ ด้วยสถิติ E_1/E_2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยสถิติค่าที แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test แบบ Dependent Samples) และวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะฯ

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การประเมินความเหมาะสมของแบบฝึกทักษะฯ ที่สร้างขึ้น มีความเหมาะสมอยู่ที่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านเนื้อหา มีความเหมาะสมอยู่ที่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) และด้านรูปภาพประกอบมีความเหมาะสมอยู่ที่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) เช่นกัน รองลงมาได้แก่ ด้านรูปเล่ม มีความเหมาะสมอยู่ที่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$) ด้านเทคนิคการนำเสนอ มีความเหมาะสมอยู่ที่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$) และด้านการใช้ภาษา มีความเหมาะสมอยู่ที่ระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$) ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า แบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมในการนำไปใช้กับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามเกณฑ์ 80/80 การทดลองใช้แบบฝึกทักษะฯ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยกลุ่มตัวอย่างทำการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้นตามกิจกรรมที่ได้ออกแบบไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง 4 ขั้นตอนตามแนวคิดของ Grow (1991) จำนวน 8 แผน ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะฯ ที่สร้างขึ้น อยู่ที่ระดับ 87.33/83.75 แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกทักษะฯ ดังกล่าวมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 โดยมีค่าสูงกว่าเกณฑ์ ซึ่งแสดงผลไว้ในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ที่พัฒนาขึ้น

รายการ	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
แบบฝึกหัดระหว่างเรียน	40	34.93	87.33 (E ₁)
แบบทดสอบหลังเรียน	40	33.87	83.75 (E ₂)

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบฝึกหัดระหว่างเรียนคิดเป็นร้อยละได้เท่ากับ 87.33 และคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละได้เท่ากับ 83.75 แสดงว่า แบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.33/83.75 ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวถือว่าแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้นในการวิจัยครั้งนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะฯ ในการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามแบบแผนการวิจัยแบบสอบก่อนสอบหลัง โดยการเริ่มจากให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างดำเนินการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ 8 แผน ซึ่งในแต่ละแผนการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างต้องทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนด้วย โดยผลลัพธ์ที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจผลงานเพื่อประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เกณฑ์รูปรีที่กำหนดไว้และเมื่อกลุ่มตัวอย่างเรียนจบครบทั้ง 8 แผนการเรียนรู้แล้ว กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ทันที และนำข้อมูลไปวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเรียนด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้นโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผลปรากฏดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้นด้วยกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

รายการ	(n)	(\bar{X})	(S.D.)	t-test	Sig
Pretest	30	22.53	4.50	20.101*	0.00

Posttest	30	33.50	3.52
----------	----	-------	------

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับคะแนนทดสอบหลังเรียน (Posttest) ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ พบว่า ค่า t-test มีค่าเท่ากับ 20.101 มากกว่า ค่า t ที่ได้จากการเปิดตารางที่ตำแหน่ง $\alpha = .05$ และ $df = 30-1$ ค่า t มีค่า 1.6991 และค่า Sig ที่ได้จากการคำนวณมีค่าเท่ากับ .00 น้อยกว่าค่า $\alpha = .05$ ดังนั้น แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะฯ

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ที่พัฒนาขึ้น ปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น

การทดสอบ	จำนวนผู้เรียน	ผลรวมของคะแนน	ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)
ก่อนเรียน	30	676	0.6279
หลังเรียน	30	1005	

จากตารางที่ 3 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฯ ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.6279 ซึ่งสูงกว่า 0.50 แสดงว่า ผู้เรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น 0.6279 หรือคิดเป็นร้อยละ 62.79

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ว่า จากผลการประเมินความเหมาะสมของแบบฝึกทักษะฯ ที่สร้างขึ้นพบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$) อาจเนื่องมาจากแบบฝึกทักษะฯ ที่สร้างขึ้นได้ผ่านกระบวนการ ขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบและใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม คือ ศึกษาหลักสูตร หลักการทฤษฎี เทคนิค วิธีการปฏิบัติ ที่เป็นแนวทางและประโยชน์ต่อการสร้างแบบฝึกทักษะฯ โดยคำนึงถึงหลักการสร้างและความสัมพันธ์สอดคล้องและส่งเสริมซึ่งกันและกัน เช่น จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ ตัวอย่าง การวัดและประเมินผล เป็นต้น นอกจากนี้ การดำเนินการสร้างยังได้รับข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญทุกขั้นตอนและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจนได้เครื่องมือที่มีความสมบูรณ์ ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ 87.33/83.75 ผลการวิจัยดังกล่าว ถือว่าแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษฯ ที่พัฒนาขึ้นในการวิจัยครั้งนี้ มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับ งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (พัสนี สิริบุตร, 2555) พบว่า ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษฯ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.73/80.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ต่อมาเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น ซึ่งว่าคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองที่พัฒนาขึ้น สามารถทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดการเรียนรู้และมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นอาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้ดำเนินการจัด

กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เป็นขั้นเป็นตอนตามแนวคิดของ Grow (1991) 4 ขั้นตอน ตั้งแต่ขั้นการแนะนำ ขั้นสร้างแรงจูงใจ ขั้นอำนวยความสะดวกและขั้นเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยขั้นที่ 1 จนถึงขั้นที่ 3 ครูผู้สอนจะเป็นผู้ดำเนินการ เมื่อผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและได้รับความสะดวกจากครูผู้สอน กล่าวคือ ครูผู้สอนเป็นผู้เตรียมแบบฝึกทักษะฯ สำหรับให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองในขั้นที่ 4 และผู้เรียนสามารถประเมินตนเองโดยการตรวจสอบจากเฉลยแบบฝึกหัดได้ทันที ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปภัสสร ทำแก้ว (2551) ซึ่งได้กล่าวว่า แบบฝึกเป็นเอกสารหรือแบบฝึกหัด ที่ใช้เพื่อประกอบการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะสูงขึ้น และแบบฝึกยังมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนทุกวิชา เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ เกิดแรงจูงใจ และสามารถตรวจสอบผลการเรียน ทำให้ทราบความก้าวหน้า และข้อบกพร่องอันส่งผลต่อทัศนคติ และประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (ศศิณา อุ้มเมือง, 2559) ต่อมาคือ การวิเคราะห์หัตถ์ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.6279 ซึ่งสูงกว่า 0.50 แสดงว่า ผู้เรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น 0.6279 หรือคิดเป็นร้อยละ 62.79 แสดงว่า แบบฝึกทักษะฯ ที่พัฒนาขึ้น ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น ซึ่งถือว่าแบบฝึกทักษะมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้เป็นอย่างมากทำให้ผู้เรียนเกิดผลสำเร็จได้และมีความก้าวหน้าและพัฒนาการเรียนรู้ที่ดีขึ้น เพราะแบบฝึกเป็นประโยชน์ทั้งต่อผู้เรียนและครู (มณฑนกร เจริญรักษา, 2552) ในด้านครูจะช่วยลดภาระในการสอน ช่วยประหยัดเวลา เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนจบบทเรียนแต่ละ

ครั้ง ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาของผู้เรียนแต่ละคน
ข้อบกพร่องในการสอน ทางด้านผู้เรียนนั้น แบบฝึกช่วย
แก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยในการฝึก
ทักษะต่าง ๆ ให้เกิดความชำนาญ และแก้ปัญหาการขาด
แคลนสื่อ แบบฝึกจะช่วยให้ผู้เรียน ได้แก้ไขข้อบกพร่อง
ของตนเอง เป็นสิ่งสำคัญในการให้ผู้เรียนได้ทบทวน
ความรู้ ช่วยให้ผู้เรียนทราบความสามารถในการเรียน
และตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียน และเป็น
แรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการพัฒนาแบบฝึกทักษะฯ ในรายวิชาอื่น ๆ
เพื่อใช้สำหรับให้ผู้เรียนได้การเรียนรู้และทบทวนเนื้อหา
2. ควรมีการพัฒนาแบบฝึกทักษะฯ ที่เกี่ยวกับ
วิชาการปฏิบัติด้วยกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อ
พัฒนาทักษะผู้เรียน อันจะทำให้เป็นประโยชน์ในการ
นำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการสอนโดยใช้
แบบฝึกทักษะกับวิธีการสอนอื่น ๆ ในเนื้อหาในระดับ
เดียวกันและระดับชั้นเดียวกัน

References

Jintana Tongrueng. (2 5 5 1). **Classroom Action Research for Enhancement of Creative English Writing Abilities of Mathayom Suksa 5 Students at Sacred Heart College, Chiang Mai Province.** Master of Education Thesis (Research and Statistics in Education), Chiang Mai University.

NunNaphat Jomhongphiphat. (2552). **Development of English Reading Comprehension Practice Kit for Prathomsuksa 5 students.** Master of Education Thesis in Education

and teaching (Primary Education), Ubon Ratchathani Rajabhat University.

Paphatsorn Tumkaew (2551). **The results of using the English writing practice from control to independent writing for Prathomsuksa 4 students.** Master's thesis in Curriculum and Instruction, Songkhla Rajabhat University.

Pasanee Sirabut. (2555). **The Development of English Writing Packages in Foreign language Strand for Mathayom Suksa III Students.** Master of Education Thesis in Education and Teaching (Secondary Education), Ubon Ratchathani Rajabhat University.

Pitchayapa Kalong. (2559). **The Development of English Writing Competency of Thai EFL Students by Using Peer Review.** *VACANA Journal of Language and Linguistics.* 4(1) (January – June 2559): 38-70.

Montanagorn Charenrarsa. (2552). **The Development of the Creative Writing Skills Package for Sixth Grade Students.** Master of Education in Curriculum and Instruction, Silpakorn University.

Bang sai Wittaya School (2561). **School Self-assessment report for the year 2561.** Phra Nakhon Si Ayutthaya: Bang Sai Wittaya School.

Sasina Ounmuang. (2559). **Development English Writing Skill by Using writing practice exercises for students in Mathayom Suksa 2 Bansar School.** Independent

study Master's Degree in English, University of Phayao.

National Institute of Educational Testing Service (Public Organization). (2561). **Summary of the National Basic Educational Test (O-NET)**. Retrieved Online From http://www.newonetestresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/PDF/SummaryONETM3_2561.pdf.

Suchitra Singhakan. (2555). Learning techniques for developing English writing skills. **STOU Education Journal**, 5 (1).

Supenphan Lapkosa. (2553). **Development of English Writing Skills Using the Learning Activity Focus on performance Mathayom Suksa 4**. Master of Education in Curriculum and teaching, Maharakham University.

Arrachanida Wankong. (2559). English teaching in the 21st century. **Journal of Yanasangvorn Research Institute Mahamakut Buddhist University**. 7 (2) (July - December 2016): 303-314.

Griffin, C. (1983). **Curriculum Theory in Adult Lifelong Education**. London: Crom Helm.

Grow, G. (1991). Teaching Learners to be self-directed. **Adult Education Quarterly**, 41(3):125-149.

Knowles, M.S. (1975). **Self-Directed Learning: A Guide for Learners and Teachers**. New York: Association Press.